

PONRŠEJK

119

SFERAKON 2012.

Specijal – dječji radovi

UVODNIK

Štovani štioče,

na prošlogodišnjem SFeraKonu (je, tako se piše) po prvi put je izišao specijalni broj fanzina "Parsek" prvonagrađenim radovima naših osnovnoškolaca i srednjoškolaca, po dobnim kategorijama i temama. Radove podmladka neću posebno predstavljati, štovani štioče, prepuštam Ti da uživaš u njima. Samo ću izdvojiti naslovnicu, iako sam je spomenuo i dolje u impresumu. Radi se o slici Rafaele Škorić, 8.r. OŠ August Cesarec, Ivankovo, s temom *Svemirski gusari*.

Nadam se da ćemo s ovom praksom objavljivanja dječjih radova, popularnih Sferica, nastaviti i dalje! Iako je temeljem svega dva specijalna broja posvećena

Sfericama - lanjskom i ovogodišnjem - još rano govoriti o tradiciji, nadamo se kako će ova praksa biti nastavljena i u buduće.

A sad, na čitanje!

U Zagrebu, 26.05.2011.

"Parsek" na webu

<http://parsek.sfera.hr/>

B.Švel

PARSEK je paradoksalno-sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, privremeno u Aleji pomoraca 17, 10000 Zagreb. Izlazi. Svi prilozi vlasništvo i copyright autora. Uredio i prelomio: Boris Švel Dagi. Naslovnica: *Svemirski gusari*, Rafaela Škorić, 8.r. OŠ August Cesarec, Ivankovo.

Paula Borošak

VREMENSKA ĆELIJA

Začulo se zveketanje kada je Jorri ispušto vilicu na tanjur. Nyllik je podigla pogled sa svog izvješća. Njezine crne šarenice od kojih su se bjeloočnice jedva nazirale bile su u snažnom kontrastu s bijedim licem i srebrnastobijelom kosom; istovremeno su joj davale ozbiljan i krhak izgled.

"Nešto nije u redu s tvojim obrokom?" upitala je mladića tamne tirkizne kose koji je sjedio nasuprot njoj. Oči su mu trenutno bile žute, što je značilo da je razdražen.

"Je li baš takav problem staviti više soli u hranu?" progundao je.

Nyllik je nakrivila glavu. "Unosiš previše natrijevog klorida u svoj organizam. Pretjerana konzumacija natrija povezana je s teškim oštećenjima kože i smrću od dehidracije kod Miynaija."

Jorri ju je živčano pogledao. Danas stvarno nije bilo raspoložen za njezine

lekcije. "Da, a moja šaka je povezana sa šljivom koju ćeš imati na faci", zaprijetio je.

Nyllik je podigla jednu srebrnkastu obrvu. "Žao mi je ako si loše raspoložen. Međutim, trebao bi se riješiti svoje frustracije na adekvatniji način. Ja u svakom slučaju moram raditi svoj posao, a moj posao je između ostaloga da se brinem o tvom zdravlju."

"Radi svoj posao sa zatvorenim ustima", otresao se mladić.

Nyllik ga je bezizražajno pogledala, a zatim se vratila svom izvješću. Jorrijeva prijetnja, naravno, nije bila ozbiljna. S vremenom na vrijeme imao je ispadne poput ovog, što je bilo razumljivo s obzirom na situaciju u kojoj se nalazio. Iako, pomalo ju je zabrinjavala činjenice da se to počelo događati češće. Miynaijima je gubitak slobode izbora mnogo teže pada nego Xzeroncima. Ono što ju je zabrinjavalo više

od njegove frustriranosti, bio je osjećaj da se iza toga krije mnogo više.

Jorri je ponovno spustio vilicu na tanjur, ovaj put tiho. Zabuljio se u Nyllik očekujući da mu kaže što sad treba raditi.

"Jesi li gotov?" upitala je.

"Očito."

"Tada možeš otići u svoju sobu. Kasnije ću doći po tebe kako bismo obavili današnja ispitivanja."

Jorri je učnio kako mu je bilo rečeno. Kada je ušao u sobu, naslonio se na vrata i spuznuo na pod. Nije smio tako reagirati. Samo je željela pomoći. Nije bila kriva što je njemu bilo dosta toga da vegetira u ovoj ustanovi. Jedine osobe koje je viđao bili su ona i Ardwan.

Nyllik je rekla da su zbog njega postigli neke izvanredne rezultate, ali on uopće nije osjećao kao da je pridonio tome; bio je toliko bespomoćan, a vrijeme se tako lijeno vuklo kao da mu se ruga i vući će se jednako sporo svih sto dvadeset godina koliko mu je još otprilike ostalo. To je bilo tako krivo, imati toliko mnogo vremena i istovremeno ga zapravo i nemati, jer se njegov život srušio u samo nekoliko sati i zarobio ga u tom vremenu. Ti sati su bili bezbroj puta gora ćelija od one iz koje ga je Nyllik izvukla. Tukli su ga, davali mu elektrošokove, ali što god da su mu napravili, nije bilo gore od onoga što mu je radio njegov vlastiti um.

I zato, kada mu je Nyllik ponudila da podje s njom i bude subjekt u tom

znanstvenom istraživanju u zamjenu za oslobođenje od smrtne kazne, odmah je pristao. Ne zato što je tako mogao spasiti život, nego zato što mu je dala trunku nade da bi se možda, samo možda, mogao iskupiti.

Xzeronka je bila užasnuta kad je vidjela što su mu učinili u zatvoru. Na njezinoj rodnoj planeti, nakon što se liječnik pobrinuo za njegove ozlijede, otišla je razgovarati s njim. Tada naravno nije znala koliko Jorri, kao Miynai, ima istančan sluh.

"Ardwane?" Obratila se liječniku. "Hoće li biti dobro?"

"Da. Već je bio osuđen – ozljede koje je zadobio bile su smisljene da nanesu bol, ne da ugrose život", dobila je odgovor.

"Kako itko može biti toliko bezosjećajan? Kada su mi rekli da su uvjeti u zatvorima na Miynu užasni, nisam mogla ni zamisliti..." Glas joj je pukao. Bila je uistinu potresena. Kasnije je Jorri shvatio koliko, kada je video koliko su u normalnim okolnostima Xzeronci staložena rasa.

"Ti zatvori su poznati po svojoj okrutnosti", rekao joj je Ardwan.

"Što god da je učinio, to nitko ne zasluzuće." Ta rečenica gotovo da je izmamila podsmijeh na Jorrijeve usne.

"Ne brini se, Nyllik. U potpunosti će se oporaviti. Fizički. Za psihičke ozlijede ne mogu garantirati."

Možda je govorio o onome što se dogodilo u zatvoru, možda i onome zbog čega je tamo završio. Od traume koju je

doživio u zatočeništvu oporavio se; ali oni sati progonili su ga godinama. Nije shvaćao kako bi itko mogao pomisliti da će takvo sjećanje s vremenom manje boljeti. Stalno se repriziralo u njegovu umu, nikad ne gubeći na oštini.

Počeo je plakati jer nije mogao učiniti ništa da ispravi stvari ili da sebi pomogne, zbog čega se osjećao još gore jer se nije imao pravo sažalijevati. Ne nakon onoga što je učinio.

Kada je Nylik došla po Jorrija, brzo je sakrila svoj šok. "Ovo nikako nije bilo ono što sam mislila kada sam rekla da se svoje frustracije trebaš riješiti na adekvatnijii način."

Nije reagirao, samo je nastavio sjediti u jednom kutu sobe i crnim očima zuriti u prazno. Kleknula je pored njega i nježno ga primila za ruku da procijeni štetu. Članci na prstima bili su mu krvavi, a na zidu iznad njih bile su tamne mrlje. Ako je smatrao da je boksanje sa zidom dobra ideja, situacija zaista jest bila ozbiljnija nego je mislila. Bar nije bilo slomljenih kostiju.

"Zašto si to napravio?"

Opet nije bilo nikakve reakcije.

"Ustani. Idemo k liječniku."

Na trenutak se činilo kao da ju i dalje ignorira, ali zatim je polako ustao, kao da svaki pokret iziskuje golem napor i poslušno krenuo za njom.

Nakon što se Ardwan pobrinuo za Jorrijeve šake, Nylik ga je odvela u

prostoriju gdje su i inače vršili ispitivanja. Uredaj koji su testirali stimulirao je centre u mozgu i Xzeronci su ga razvijali u nadi da će izlječiti tw'an sindrom, koji je bio najveći uzročnik komi, kao i veliki uzročnik smrti na Xzeroniji.

Osoba bi odjednom počela osjećati probadajuću bol, bez da je bila ozlijedena. Bol bi se sve više pojačavala dok ne bi bila toliko neizdrživa da bi mozak rekao tijelu da padne u komu kako bi prekinuo bol. Kasnije je otkriveno da je centar za bol iz nepoznatih razloga primao pogrešne signale. Kada bi koga pokušali probuditi iz kome, centar za bol bi ponovno bio stimuliran, tako da je bilo nemoguće probuditi osobu.

"Zašto trebate mene?" zjunjeno je upitao Jorri kada mu je Nylik objasnila funkciju uređaja. "Mislim, zar ne možete za pokuse jednostavno naći volontere među Xzeroncima?"

"Ovo je tajan projekt. Samo nekoliko osoba zna."

"Ne razumijem. Zašto biste ovo tajili? Dobra je stvar što želite izlječiti ljude, zar ne?"

"Da, ali ako može blokirati bol, može i obrnuto", objasnila je Nylik.

Jorri se namrštil. "Bojite se da bio mogao biti iskorišten u pogrešne svrhe."

"U ovom stadiju, da. Nakon što završimo istraživaje, to neće biti moguće. U međuvremenu, nužno je da ovo ostane tajna."

Sada je sjedio na ležaju u sobi za ispitivanja i promatrao Nyllik kako priprema opremu. Oči su mu iz crne izblijedjele u tamnoplavu, ali nije progovorio ni riječi otkad ga je izvela iz sobe.

"Zašto ti ovo radiš?" odjednom ju je upitao. "Nije baš posao iz snova."

Nyllik ga je pogledala i bol je preletjela preko njezina lica. Odsutno je primila privjesak koji je nosila oko vrata. Otvorila je usta kao da će nešto reći, ali nije.

"Zašto nosiš taj skener oko vrata?" pokušao je s drugim pitanjem.

"Očitava moje moždane funkcije. Tw'an sindrom je nasljedan." Izbjegavala je njegov pogled dok ga je spajala na uređaj. Jorriju je počelo svitati. Strpljivo je pričekao dok je odlučivala hoće li to podijeliti s njim,

"Moja majka, a zatim i moja sestra, oboljele su od tw'ana." Zastala je, pokušavajući kontrolirati svoje emocije. "Izdahnule su mi na rukama." Ljutnja i odlučnost zauzeli su dominantno mjesto na njezinu licu. "Ne želim da itko mora patiti kao što su one patile. Ili kao što..." Zašutjela je i čvrsto stisnula usne.

"Ili kao što ti patiš?" upitao je Jorri. "Ti trenuci su poput male osobne ćelije, zar ne?"

Iznenađeno ga je pogledala. Sad je bio njezin red da joj svane. "To što si zatvoren ovdje nikad nije bilo razlog tvoje frustracije."

Kiselo joj se nasmiješio i odmahnuo glavom.

"Jorrisey." Ton joj je bio smrtno ozbiljan. "Ti nisi kriv za ono što se dogodilo. Drogirali su te. Zato smo i izabrali tebe, jer smo znali da nisi kriv."

"Nisam kriv? Ja sam pritisnuo gumb!" Lice mu se izobličilo u grimasu, oči su mu ponovno prešle u crnu.

"Pod utjecajem određenih kemijskih supstanca nije moguće racionalno prosudjivati."

Vjerojatno ga je tješila, na svoj poseban način, ali ona nije mogla shvatiti.

"Nyllik, ljudi su mrtvi zbog mene." Duboko je udahnuo. Nije znao zašto, ali morao je to ispričati. "Znao sam da ne bih trebao ići s njima, podilazila me jeza od njih. Stvar je bila u tome da su se moj brat i njegova zaručnica željeli vjenčati. Na Miynu se za to plaća skupa dozvola za koju ni naša obitelj ni Tijanina nije imala novaca, a ti ljudi su rekli da mogu zaraditi ako pođem s njima. Dali su mi da popijem nešto... Nakon toga se samo u magli sjećam eksplozije..."

Jorri je pokrio lice rukama i ramena su mu se počela tresti. Nyllik je samo stajala, nesigurna što da učini. Savjetovali su ju da se ne zbližava sa štićenikom, ali to je već i onako prekršila, zar ne? Sjela je pored njega i stavila mu ruku na rame. Kad je ponovno progovorio, glas mu je bio jedva glasniji od šapta.

"Kad sam se probudio, bio sam u ćeliji. Rekli su mi da su moju DNK na

detonatoru, kao i otiske prstiju, ali da im nisu ni trebali jer su me našli s njim u ruci. Jedan od onih tipova došao je poslije s odvratnim osmijehom i zahvalio mi što sam im pomogao jer sad više neće morati pregovarati s vlasnikom o cijeni zemljišta. Imali su cijeli plan i samo su trebali žrtvu kako nitko ne bi posumnjao u njih." Jorrijeve šake su se stisnule tako da su mu se nokti urezivali u kožu. "Tijani i moja sestra bile su u tom lokaluu."

Nyllik je prvo pokušala rastvoriti Jorrijeve šake, dovoljno se ozlijedio danas, ali jednako tako je mogla pokušati i ispraviti čelik. Ustala je i ponovno stala pred njega. "Slušaj me. Ne možeš kriviti sebe. Nije logično. Nisi znao što radiš, a da to nisi bio ti, iskoristili bi nekog drugog."

Jorrisey ju je bijesno pogledao, a rubovi njegovih šarenica dobili su bordo nijansu. "Ljudi su poginuli, moja obitelj je poginula zbog mene, ali nije logično, i zato nisam kriv? Kako bi se ti osjećala da si na mom mjestu? Bi li ti bila utjeha što bi ionako 'iskoristili nekog drugog'?"

Nyllik je ustuknula, uplašena količinom bijesa u njegovu glasu. "Molim te, lezi da mogu započeti skeniranje", pokušala je zvučati mirno, ali glas joj je podrhtavao.

Nakon što je još trenutak zurio u nju, poslušao ju je.

Nakon četiri dana i dalje je odbijao razgovarati s njom. Morala mu je reći kad

tad. Gledala je kako radi grimasu zbog nedovoljno slanog obroka. Razmišljala je da mu donese sol, ali odbacila je to kao neodgovorno ponašanje.

"Jorri", oslovila ga je.

I dalje ju je ignorirao. Ovo će dakle biti monolog.

"Završili smo ispitivanje. Uz dobivene rezultate, prilično sam sigurna da ćemo u većini slučajeva uspjeti poništiti posljedice tw'ana."

Jorri je podigao pogled s tanjura i prazno ju pogledao.

"Sutra moraš sa mnom na Miyn."

"Zašto?", upitao je razrogačenih očiju, a njihova svijetla siva boja potvrdila je ton panike koji je Nyllik čula u njegovu glasu.

"Kako bi se dovršio postupak kojim te se oslobađa od kazne, moram donijeti rezultate i trebaju ponovno uzeti tvoju DNK kako bi završili dokumentaciju", objasnila je. "Vratit ćeš se na Xzeroniju sa mnom", dodala je.

Jorri se na to vidljivo opustio. Oči su mu postale zelene, ali odmah zatim tamnoplave. "Nije pošteno", rekao je.

"Što to?"

"Ti možeš izaći iz svoje vremenske celije. Našla si lijek", odvratio je.

Na to nije imala odgovora.

Sutradan je sjedio ispred prostorije koja je predstavljala upraviteljev ured i čekao Nyllik. Odsutno je prešao prstom preko mjesta na podlaktici gdje su mu zaboli

iglu. Naravno da su mogli jednostavno uzeti uzorak kose, ali ne. Nebitno. Prošao je i kroz daleko gore.

Iz minute u minutu postajao je sve napetiji. O čemu mogu toliko razgovarati? Trebalia je samo ostaviti rezultate i gotovo. Svaki trenutak koji je morao provesti ondje vraćao mu je sjećanja od kojih ni za jedno nije bio naročito vezan.

Vrata su se povukla u zid, a Jorri je naglo ustao. Nyllik je izišla izgledajući jednakobijesno kao on prije nekoliko dana.

"Idemo", protisnula je kroz zube.

Oči su mu instantno poprimile sivu boju. "Što se dogodilo?"

"Reći će ti kad izađemo iz orbite. Samo želim otići. Zlo mi je od ovog planeta", rekla je.

Jorri je dijelio to mišljenje, ali istovremeno se po prvi put zabrinuo za Nyllik. Racionalnu, staloženu Nyllik. Jednom ju je vidio potresenu, u nekoliko navrata zabrinutu i nedavno njegovom krivnjom uplašenu, ali nikad ju nije vidovala ovakvu.

Ušavši u letjelicu, na kopilotsko sjedalo bacila je nekakav izvještaj i pokrenula letjelicu. Vozila je mnogo brže nego na putu ovamo i Jorri se ugrizao za jezik kako ne bi ništa rekao. Imao je dojam da u tom trenutku uznemiravati Nyllik nikako nije bila dobra ideja.

Kad su izašli iz orbite Miyna, više nije mogao izdržati.

"Nyllik?" oprezno ju je oslovio. "Hoćeš li mi molim te reći što se događa?"

Xzeronka je duboko udahnula. Namjestila je letjelicu na autopilot i okrenula se u svom sjedalu te se nekako prisilila na smiješak.

"I ti si slobodan", rekla je.

"Molim?" zbumjeno ju je pogledao. Pokazala je prema izvješću na susjednom sjedalu. "Pročitaj to."

Sve zbumjeniji, Jorri je uzeo dokument i počeo čitati. Nyllik je promatrala kako mu oči mijenjaju boje, od svijetle sive, crne, bordo, tamnoplave, da bi se na kraju zaustavile na svjetlo plavoj, kao da nije bio siguran što osjeća.

Pogledao je Nyllik u nevjericu. "Nisam to učinio?"

"Nisi to učinio", nježno je ponovila.

Jorrijevo lice izobličilo se u grimasu i potpuno se slomio.

Na Xzeroniji, nekoliko dana kasnije, Jorri je našao Nyllik u prostoriji gdje su inače jeli. Očekivao je da će pisati jedno od svojih izvješća ili nešto takvo, ali umjesto toga, sjedila je na jednom od stolaca, nogu privučenih uz tijelo i brade naslonjene na koljena.

"Hej", pozdravio ju je.

Iznenađeno je podigla glavu. "Hej", odzdravila je i primijetila da su mu oči smeđe. To se još nikad nije dogodilo otkad je bio ondje. Bila je to dobra boja, zaključila je.

"Jesi li dobro?" upitala je.

"Da, mislim da jesam. Možeš li ovo poslati upravitelju zatvora na Miyn? Dugujem mu zahvalu."

"Naravno", odgovorila je sa smiješkom.

"Još uvijek mi je nekako nestvarno", Jorri je rekao blago se mršteći i sjeo nasuprot Nyllik.

"Razumljivo."

Iako je smatrao da ne mogu svi na Miynu biti prevaranti, Jorri je svejedno bio iznenađen što je nekome ondje bilo toliko stalo do toga kako stvari stvarno stoje da je prevrnuo čitav slučaj naopako, pogotovo stoga što Jorriseyev život više nije bio u opasnosti. Novom upravitelju okolnosti njegova slučaja bile su sumnjive, počevši od toga da je bio drogiran, zatim da uopće nije imao motiv. Počeo je tražiti svjedoke i u normalnim okolnostima, iako su postojali, nikad ih ne bi našao.

Međutim, igrom slučaja u susjednom mjestu dogodila se eksplozija sumnjivo slična onoj od prije nekoliko godina. Upravitelj je otisao onammo i saznao da su dva muškarca koja su poginula u eksploziji isti ljudi koji su kupili zemljište na kojem se nalazio lokal i koji su također bili krivci u oba slučaja. Ovoga puta nešto su propustili i eksplozija se dogodila prije nego su izašli iz lokala. Dvojica mladića koji su radili s njima izvukli su se samo s opekontinama objasnili su da su radili s njima pod prijetnjom da će nauditi njihovim obiteljima

te su dali dokaze poput planova i nacrti bombi.

Kada su aktivirali detonator prije nekoliko godina, Jorri je već bio u nesvijesti. Krivci su samo kasnije pritisnuli njegov palac na gumb i ostavili ga s detonatorom u ruci. Sada je uz dokaze dobivene od one dvojice i njihovih iskaza, Jorri bio oslobođen svih optužbi.

Bio je zahvalan, ali nije mogao vjerovati u kakvoj su zabludi bili kada su samozadovoljno zaključili da je tako šteta popravljena. A što je s ljudima koji su poginuli? Tijani? Njegovom sestrom? Činilo se da to nikome nije bitno.

"Znaš", oglasila se Nyllik, vraćajući Jorrija u sadašnjost. "Mislim da se ipak nisam riješila svoje vremenske cilje. Čini mi se da sam očekivala da će gubitak jednostavno nestati, ali nije tako. Koliko god bolan bio, to je važan dio života i nije nešto što mogu samo tako staviti sa strane."

Jorri je kimnuo. "Znam što misliš."

Nyllik se nasmiješila. To je često činila u zadnje vrijeme. "Bi li mi oprostio ako učinim nešto potpuno neprimjereno?"

"Treba li me biti strah?"

Nyllik je obišla stol, došla do njega i uhvatila Jorrija potpuno nespremnog čvrsto ga zagrlivši.

"Po čemu je to bilo neprimjereno?" upitao ju je kad ga je pustila. "Sada vam više nisam štićenik, kolegice."

Nyllik je širom otvorila oči. "Kako znaš?"

"Čuo sam kad si razgovarala s Ardwanom."

"Znači li to da pristaješ?" upitala je oduševljeno.

"Zar imam izbora?" Jorri je podigao jednu obrvu, a zatim izvio usne u smiješak.
"Odsad zajedno radimo na stimulatoru.

Samo bez lekcija od kojih najmanje polovicu ne razumijem."

"Žalim", rekla je Nyllik razdragano, s osmijehom od uha do uha. "One su u opisu posla."

Paula Borošak

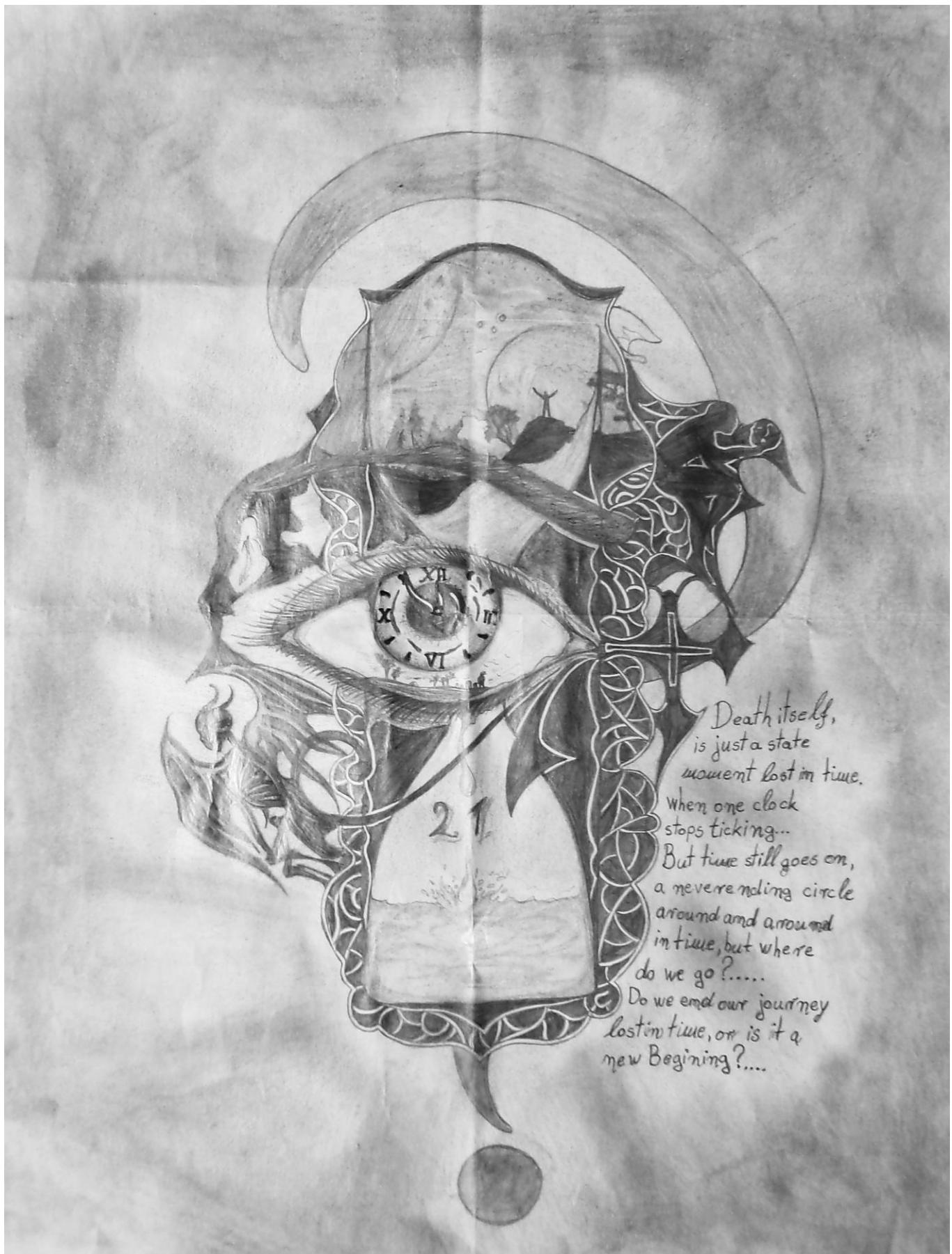
2. r., IV. Gimnazija Zagreb

Mentor: Snježana Žanić

Tema: Zarobljeni u vremenu

Usamljena planeta
Petar Adamić - Flinta, 4.r. OŠ Pavleka Miškine, Zagreb

Zarobljeni u vremenu
Ema Olić, 2.r. Hotelijersko turistička i ugostiteljska škola, Zadar

Anamaria MAurović

MAMA, IZRASLA SU MI KRILA!

U našem je stanu uvijek bilo nesuglasica i svađa. Jer, ipak smo mi moderna obitelj, ili bismo barem htjeli biti. Svađe nisu bile ništa veliko. Zapravo, kao i u svakoj drugoj kući u kojoj ima tinejdžera. Oduvijek sam pokušavala popuštati i pomagati drugima, no moj se mlađi brat nije ni trudio. Mislila sam da sam time zakinuta te da se moji roditelji premalo brinu za mene. No, bilo je to zato što su oni već odavno bili navikli da se ja snalazim u svemu.

Oduvijek sam se više slagala s mamom. Nije da ne volim svoga tatu, ali imam osjećaj da me moja mama razumije bolje nego što bi moj tata ikada mogao.

Toga sam sudbonosnog dana nakon nastave trebala produžiti do drogerije kako bih kupila nekakve ženske potrepštine za sebe i mamu. Pošto sam cijeli dan bila nervozna, ovaj mi zadatak nije odgovarao. Najgore je bilo što sam bila gladna kao vuk, a znala sam da me doma čekaju mamine lazanje. Od toga su me boljele zazubice.

Žurila sam se gradom i gotovo nesvjesno, od silne gladi, zaletjela u gužvu. Hodala sam najbrže što sam mogla u toj gužvi, dok su mi vrećice iz trgovine šuškale oko nogu i nogu ostalih prolaznika, a moja kričavo crvena kosa - koju oduvijek mrzim - lepršala. U trenutku dok sam oblizivala svoje gladne usne, osjetila sam trzaj na svome ramenu, a sadržaj moje vrećice rasuo se po asfaltu dok su ljudi prolazili. Djevojka koja me okrznula stala je i pomogla mi da pokupim svoje stvari, nasmiješila se i ispričala.

Imala je divnu zlatno plavu boju kose koja se na vrhovima kovrčala, baš onaku kakvu sam ja oduvijek željela. Njene su oči bile divne bakreno-zlatne boje i sjajile su se na svibanjskome suncu. Njene crte lica učinile su mi se poznate, ali nisam se previše čudila, jer meni se to stalno dešavalо. Vidjela sam nekog i odmah ga uspoređivala s nekim sličnim njemu. Samo, sad se nisam mogla sjetiti osobe na koju me Lijepa Cura podsjećala. Nisam joj znala ime, pa sam ju nazvala Lijepa Cura. Nosila je majicu s

kratkim rukavima u svjetlo plavoj boji, s bijelim svilenim cvjetićima po njoj te bijele kapri hlače i crvene balerinke, iznošene malo i poderane sa strane, s velikom šarenom mašnom na vrhu. Njezin mi je hod bio toliko poznat, nešto kao *deja vu*. Nikada nisam vjerovala u stvari poput *deja vu-a* ili sudbine, bila sam obična cura koja vjeruje jedino svojim osjetilima, pa me ovaj osjećaj u potpunosti iznenadio. Okrenula sam se i otišla u svom smjeru, iako mi je ona cura ostala u mislima. Dotrčala sam kući jer sam već doslovno skapavala. Mama nije bila u kući, ali je ostavila poruku da se brzo vraća. Bila sam u kuhinji, zamazana do nosa umakom od lazanja koje se nisam ni potrudila podgrijati, jer su i ovako savršene, kad je mama ušla s osmijehom u kuhinju govoreći:

"I mislila sam da će te baš tu pronaći. Dobar tek!"

"Hvala! A gdje si ti bila? Čekala sam te, ali nisi dolazila."

"Ma molim te, koga ti zavaravaš? Bila si u gradu do malo prije. Znam te."

"Kako ti to uspijeva? Kako znaš?"

"Samo te predobro znam!"

Ali, ja sam znala da to nije sve. Uvijek je bilo tako, i uvijek je znala gdje sam, nije previše brinula poput drugih majki. Znala je kad sam pogriješila i upozorila me, a znala je i kad sam učinila nešto dobro, bez da joj kažem, i bila bi ponosna na mene. Što se toga tiče, bila sam sretna što je imam, jer uvijek je znala reći pravu stvar u pravom

trenutku. Vjerujem joj da me dobro poznaje, ali to mi je oduvijek bilo čudno. No, sve je to sada bilo manje bitno, jer sam u sljedećem trenu otkrila nešto dramatično. Moja je mama otišla u hodnik objesiti jaknu na vješalicu i, dok je ona odlazila, shvatila sam na koga me podsjećao hod Lijepe Cure. Na moju mamu. Čak sam se sjetila. Imaju i slične crte lica. Sada mi tek ništa nije bilo jasno. Mama i Lijepa Cura? Što im je to toliko zajedničko? Zašto toliko podsjećaju jedna na drugu? Što ih povezuje? Čudila sam se svakom maminom koraku i u glavi vrtjela onu scenu kad sam srela Lijepu Curu. Učinile su mi se toliko slične! I čak sam pomislila da mi možda mama nešto krije. Ali, ako sam u nešto bila 100% sigurna, onda je to bilo da MORAM vidjeti Lijepu Curu ponovno, moram razgovarati s njom, moram saznati razlog ovih događaja. Možda je sve to neka sudbina.

Prošlo je 2 tjedna, 336 sati, to jest 20160 minuta, i svih tih 20160 minuta nisam saznala ništa novo, niti sam pronašla Lijepu Curu. U tih 20160 minuta odustajala sam i nastavljala bar 100 puta. Umorila sam se, a mama mi je bila od nikakve pomoći, a i naš se odnos zahladio. Rekla sam joj svoje sumnje, ali ona je samo odmahnula glavom i onom svojom dugom smedom kosom, kao da su to samo besmislice, pa sam u to počela i vjerovati. Nisam mislila da bi mi moja mama samo tako okrenula leđa, ali nekako mi se činilo da je.

Zaboravila sam nedavne događaje zbog kojih sam čak malo posumnjala u svoj zdrav razum, a iskreno, to je i bio jedan od glavnih razloga zašto sam od svega odustala. No, u školi sam srela svoje tri najdraže cure, djevojke kojima osjećam da pripadam. Nisam popularna, ni one nisu, pa se i najbolje razumijemo. Iako sam u zadnje vrijeme počela primjećivati neke dobre promjene na svom tijelu. Kosa mi se, na primjer, više ne kovrča onako kao prije, zapravo je malo ravnija, a moje su oči sad zelenije nego prije. To sam primijetila prije nekoliko dana u kupaonici dok sam se spremala u školu. Nisam se previše obazirala. I moje su cure primjetile iznenadne promjene na meni. Malo su se odvojile od mene, više mi ne vjeruju kao prije, ali još uvijek cijenimo jedna drugu.

"Jesi čula najnoviju vijest?" - Pitala me Dora, visoka cura sa smeđom kosom i naočalama.

"Ne. Što je bilo?"

"U gradu je nova cura! Kažu da čak i Ivona strepi od nje. Dečki odlaze na kiosk, gdje odnedavno radi, samo da bi se njoj ubacivali..." - Ivona je cura u našem razredu oko koje se uvijek sve vrti, ili ona barem misli da se sve vrti oko nje. Bila je onaj tip kojeg ima u svakom razredu, spremna na bilo što, samo da sačuva svoju *rit*.

"Ali ona svakog odbija..." - Nadodala je Tajana.

"I što sad s tom curom? Pa znate da mene takve stvari ne zanimaju."

"Nova cura u gradu je..."

"Znaš, ona o kojoj si nam pričala da si je srela u gradu, ili da ti se učinila poznatom..."

"Govore čak da se raspitivala o tebi neko vrijeme."

"Mislimo da je najbolje da ti lijepo odeš i porazgovaraš s tom čudnom ženskom, jer očito je da tu nečeg ima..."

"Da baš tako... Očito vas dvije imate o mnogočemu porazgovarati..." - Složile su se cure s Dorom.

Otišla sam. Makar s knedlom u grlu. Vidjela sam hrpu dečki koja je slinila nad onim novinama, prostrtim pred Njom, kao bijesni psi. Zgadili su mi se. Prišla sam. To jest, primakla sam se koliko se uopće moglo. "Čula sam da me netko ovdje tražio." - Rekla sam joj sa smiješkom na licu.

"Pa...moglo bi se tako reći. Morala bih ti nešto pokazati. Željela bih da podješ sa mnom."

"Oprosti, ne idem nikamo sa strancima."

"Onda bi bilo bolje da se upoznamo. Ja sam Jelena Morić." - To je svakako nešto što mi je izazvalo uzdah iznenađenja. Djekočko prezime moje mame bilo je Morić.

"Mislim da sada pogotovo moramo razgovarati." - Rekla sam joj i slijedila je iza kioska, nakon što ga je zatvorila i stavila pločicu "Na pauzi", a to je pak izazvalo navalu loše volje kod svih tih silnih obožavatelja.

Slijedila sam je kroz par malih uličica koje su izgledale kao da će se sve urušiti prema unutra ovog trena. Šuljale smo se tihim, gotovo zaspalim i svježim ulicama, obraslima bršljanom. Jedino što sam mogla čuti bili su povremeni šumovi uzrokovani lepetima krila golubova koji su, činilo mi se, bili jedino živo, osim nas, u ulici. Osjećala sam se čudno. Ovo mjesto me činilo lepršavom, nekako me činilo ugodno raspoloženom, a uz to, osjećala sam neku povezanost s njim. Ona je hodala ispred mene samouvjereno i svako toliko okrenula bi se i provjerila jesam li još uvijek iza nje. One njene crvene balerinke izluđivale su me. Bile su mi tako dla i činilo se da imaju veću sentimentalnu nego materijalnu vrijednost. A meni je to oduvijek bilo zakon. Ta *vintage* odjeća...

"Evo nas, još malo, blizu smo..." - Prekinula je tišinu Jelena.

"Nije problem, nisam još umorna. Ali, gdje idemo?" - Upitala sam, jer sam se počela bojati da ovo ipak nije tako dobra ideja kao što sam prije mislila.

"Na jedno mjesto koje je jako važno za tvoju povijest."

"A koje bi bilo to mjesto? O čemu se ovdje radi? Jesam li ti trebala vjerovati?"

"Smiri se, sve je u redu. Uskoro smo tamo: Malo je tajanstvenije, pa je teže doći do njega."

"Malo je tajanstvenije?" - O čemu ona to? Kao da ovo nije dosta tajanstveno! Kao

da ovo već nije napeto i kao da se već ne tresem od straha!

Stigle smo do maloga trga, taman dovoljno velikog da u njegovu sredinu stane jedan manji bunar i još oko 2 metra prostora oko njega. Izgledao je star i napušten. Ipak, nešto ga je držalo u jednom komadu, a ja nisam shvaćala što. Učinilo mi se da sam nedaleko začula neki šum među onim bršljanom.

"Jesi li i ti nešto čula ili mi se samo učinilo?" - Upitala sam potreseno.

"Vjerojatno nisi... Mislim da si čula neku vilu."

"Molim? Jesam li ja to čula VILU?"

"Da. Vrlo vjerojatno. One žive u ovom zabačenom dijelu grada. I ti potječeš odavde. Tvoja mama i ja također."

"Ali, kako? Što je ovo? Zašto?"

"Sigurno si primijetila da te tvoja mama uvijek najbolje razumije, zar ne? To je zato što ste povezane kao vrsta, a ne samo po rođenju."

"Čekaj, što smo mi uopće, ako nismo ljudi?"

"Nas tri smo vile iz obitelji Morić i pripadamo Istočnom Vilinskom Klanu."

"Kakav klan? Kakve vile? Zašto onda nemam krila?"

"Veliko Carstvo Vila podijeljeno je na 4 vilinska klana, a naša obitelj pripada Istočnom Vilinskom klanu. Tebi krila još nisu narasla jer ona narastu tek kad djevojčica ili dječak navrše 15 godina, a kod tebe je to za mjesec dana."

"Molim? Krila? U mjesec dana? Zar i dječaci mogu postati vile? Ali moja mama nema krila!"

"Postoje i dječaci-vilenjaci. Tvoja mama ima krila. Ali razvila je sposobnost skrivanja od javnosti, to jest, može ih mislima učiniti nevidljivima za obične ljudе."

"Ali, ako sam i ja vila, zašto ih nisam vidjela?"

"Paa, zapravo, ti još uvijek nisi vila. Vilom postaješ tek sa 15 godina."

"Zašto mi sve to nije moja mama objasnila?"

"Bojala se, bojala da joj nećeš vjerovati, pa je mene zamolila da ti se pokušam približiti. Znam da je sve ovo odjednom mnogo, ali to će postati tvoj život, uskoro. I trebaš znati kako s tim živjeti."

"A smijem li ikome reći o svome podrijetlu?"

"Bilo bi dobro da ne. Nikad ne znaš što bi ljudi mogli pomisliti i govoriti o tebi."

"Čak ni svojim prijateljicama?"

"Bolje nemoj, mogle bi postati ljubomore."

"Ahh, a kako će ja sakriti svoja krila?"

"Sutra počinjemo s obukom za vile. Sve ćeš uspjeti naučiti prije rodendana."

"Hoće li biti naporno sve to?"

"Ne, nije to prezahtjevno. Samo trebaš promatrati mene i ponavljati za mnom duhovne vježbe, a one se uglavnom sastoje od pravilnog disanja."

Možda nije zvučalo naporno, ali pokazalo se suprotno. Od onoga sam dana svakodnevno nakon nastave s Jelenom odlazila na onaj osamljeni trg gdje smo radile vježbe nalik jogi. Nitko nije nailazio, a osim ponekih šumova u bršljanu, ništa se, osim našeg disanja, nije čulo. Pitala sam tetu možemo li pozvati vile da nam se pokažu, ali rekla je da je najbolje pustiti ih neka same shvate kako mi nismo prijetnja, jer silom nećemo ništa učiniti, možemo ih samo prestrašiti.

Vježbale smo jednog toplog dana nakon nastave, bila sam umorna kao nikad, i vježba mi je godila. Začula sam šumove iza sebe, no nisam se okrenula jer sam navikla na njih. Bila je to vila, ali ovu sam poznala. Bila je to moja mama. Zazvala me svojim milozvučnim glasom koji se trgom razlio kao da su milijuni kristalića pali u vodu stvarajući melodiozne zvukove.

Ovih nekoliko dana nismo puno razgovarale. Obje smo znale što se dešava, i nismo znale što reći, a ona se uz to osjećala krivom jer mi nije sama objasnila situaciju. Srce mi je zadrhtalo kad sam shvatila tko je iza mene. Okrenula sam se. Stajala je okrenuta prema meni, oko nje se širila nekakva mutna svijetlost koja nije zasljepljivala oči, a iza nje nazirala su se stakleno prozirna, velika krila viša od nje same. Bila je mirna i gledala me suznim očima.

"Mama!" - Izustila sam oprezno. Bila sam odveć ponosna jer mi se odlučila pokazati u svom stvarnom obliku.

"Oprosti dušo. Jednostavno, nisam znala kako ti sve to reći. Mislila sam da mi nećeš vjerovati ili da ćeš se ljutiti."

"Mama! Ne govori gluposti, pa volim te najviše na svijetu, kako bih ti to mogla učiniti?"

"Joj, oprosti što ti nisam rekla za tetu, mislila sam..."

"U redu je, mama, sada znam... I živim s time. Hoćeš li vježbati s nama? Hajde, molim te!"

"Naravno, moram se uvjeriti da te moja seka dobro podučava."

Nas smo tri od tada najbolje prijateljice. Mama, Jelena i ja. One su me cure u školi zamrzile jer s krilima vila dobiva i ljepotu, pa više nisam spadala u njihovu *kliku*. No, nisam se zbog toga samo tako počela družiti s curama poput Ivone. Ne, ne... Takve mi nisu potrebne. Još sam uvjek dovoljno prisebna da se ne počнем oholiti.

Moja teta dala je otkaz na kiosku i sada radi u bolničkom uredu kao tajnica doktora. Tko god da je vidi тамо, odmah ga obuzme dobar osjećaj i bolje se osjeća, па су

je prozvali Dobrom Vilom Bolnice, na što se ona uvijek nasmije. Svi su dečki, pa tako i ovi naši, kad se pročulo da je u vezi sa ravnateljem škole, odustali od nje. Našli su drugu žrtvu.

Mamin i moj odnos bolji je no ikad. Zabavljamo se, družimo i zbijamo šale koje samo mi razumijemo. Tata je uključen u sve to, ali ne prati nas baš, brzo mu dosadimo. Moj brat nije vilenjak, kaže mama. Kod njega nije vidjela nikakve znakove i on ne zna za postojanje vila. Ja još od rođenja imam dva ožiljka na leđima. Iz njih će mi narasti krila, kaže. Samo neka narastu, ja sam spremna! Ili ipak nisam? Ma, jesam. Ja sam spremna, a to će i dokazati.

Subota ujutro. Moj brat je na treningu, a tata otišao u kupovinu, moj je rođendan. U stanu smo samo mama i ja. Idem u kupaonicu. Gledam se u zrcalo. Odlazim pod tuš. Rukom perem leđa.

"Maamaaa!"

"Reci dušoo!"

"Mislim da su mi narasla krilaaaaa!!!"

Anamaria Maurović

8. r., OŠ Vladimira Nazora Pazin, PŠ Trviž

Mentor: Tatjana Savić

Tema: Mama, izrasla su mi krila!

Matej Ešegović i Nediljka Ćavarušić

LIJEPO LICE SMRTI

Iz mračnog, vlažnog, smrdljivog podruma osvijetljenog samo plamenom svjeća dopiru krikovi. Dječji krikovi oštiri kao britva i to iz noći u noć. Nedužna plavokosa djevojčica s licem ljepšim od najljepšeg portreta ne zna zašto, ne zna tko ni zbog čega joj to čini. Zna samo da iznova plače i krikovima dere grobnu tišinu. Ti prizori ostat će zauvijek urezani u njenoj glavi i na njenom mladenačkom tijelu. Hvata dah i moli ih da prestanu, ali oni kao da je ne čuju te nastavljaju polaganim pokretima crtati jednu po jednu tetovažu na njezinim leđima.

Leđa su joj bila ispisana imenima. Slovo za slovom, crnom bojom nicala su imena. Ne svojom krivicom zaslužila je kaznu za koju su je predodredili svojevrsni redovnici. To je bila pokora za grijeha koje ona nije počinila, bila je to pokora za spas duše jedne očajne žene koja je svoj život skončala donoseći novi život na ovaj sivi svijet. Ta žena je jedna žalosna individua, provela je većinu života zatvorena i

izolirana od svijeta zbog svoje mentalne ograničenosti i nemogućnosti samokontrole. Držana pod ključem crkvenog reda oduvijek je osjećala odbojnost spram tih ljudi, zapravo svi su joj se ljudi činili odvratni, prljavi i nedostojni života.

Jedne kišne, hladne, vjetrovite i olujne noći vrata jedne mračne, zagušljive sobe su se otvorila. Okrenuvši ključ u staroj zahrđaloj bravi i odgurnuvši teška, drvena, masivna vrata, u prostoriju jedne luđakinje ušao je čovjek zaognut crnom haljinom, licem skrivenim kapuljačom. Te noći jedna je neobično lijepa žena protiv svoje volje zatrudnjela. Uz njeno labilno psihičko stanje, ovaj mračni i gnusni događaj samo je povećao njenu želju (potrebu) da se očisti u krvi tih smrdljivih, jadnih ljudi. Te iste noći, tijekom trajanja tog nemoralnog čina, ona je zgrabila oštiri stari svijećnjak s poda i razmrskala jednu mušku lubanju iz koje je potekla crna, gusta krv.

Tada je otišla iz tog gotičkog samostana, istrčala je krvavih ruku kroz

velike hodnike koji su bili prazni i tihi, i preuzeala je ulogu Smrti. Njenom žrtvom postajali su muškarci koji su htjeli skratiti svoje bezumne noći u zagrljaju nepoznate, jeftine žene.

Ne znajući odakle je došla, nitko nije znao tko je ona zapravo, nitko doli nekolicina članova onog reda kod kojeg je provela tolike godine i koji su, po svemu sudeći, znali gdje se ona nalazi i što radi ali nisu poduzimali ništa, vjerojatno iz nekih svojih, viših razloga. Redajući ubojstvo za ubojstvo, prolazile su tako njene noći, svaka je počinjala dodirom muške ruke na njenom tijelu, a završavala proljevanjem iste muške krvi. Nizale su se žrtve, ali i mjeseci. Jedan za drugim.

Porod djeteta dogodio se u okruženju dobro joj poznatih lica, dobro znanih starih gotičkih zidova vlažne prostorije. Porodivši svoje prvo i jedino dijete, dijete spram kojeg ona nije osjećala nikakvu vrstu privrženosti tih devet mjeseci, umrla je. Umrla je ležeći na neudobnom krevetu, uz slabo svjetlo i hladnoću.

To malo novorođenče nije nikada osjetilo ljubav. Taj pojam joj je bio stran. Njeni odgajatelji, strogo i doslovno dosljedni napisanoj rijeci, znali su njeno porijeklo, samo oni su to znali.

Kako bi spasili dušu jedne tragično skončale žene, koju su oni "čuvali" i "pazili" sve te godine, odlučili su žrtvovati njeno dijete. čudna i mračna, morbidna pokora

rodila se u umovima fanatičnih ljudi. Čekali su sedam godina, a onda su počeli. Na leđima djevojčice nicala su imena, imena žrtava njene majke. Kako su oni znali tko je točno završio svoj život krvavo i na postelji? To je misterij, enigma koja ne traži rješenje. Dovoljno je reci samo da je oko svevideće. Bitno je da su leda jedne nevine male curice bila crna i ispisana imenima i mističnim simbolima. Crnim imenima i crnim simbolima.

Izvršivi svoju dužnost kao provoditelji pokore, jedne kišne noći izveli su bespomoćnu djevojčicu i dok je ova još bila u nesvijesti, bacili je pored puta. Kao komad mesa ostavili su je da kisne i prepustili su je sudbini. Ali ta ista sudbina htjela je da ona prezivi, i da ne zaboravi.

U ugodnom okruženju ispijaju se kave i vina, razgovara se o politici i umjetnosti, vrlo živo i veselo uz tihu pratnju glazbenika koji staloženo sviraju za dame u haljinama i gospodu u odijelima. Svi se smiju svojim lažnim osmjesima u razgovoru sa svojim lažnim prijateljima. Medu šarolikim društvom posebno se ističe jedna mlada dama neobično lijepog lica koje vam, čim je vidite zaokupi svu pažnju, ostane vam u glavi i tjera vas da samo na nju mislite, na njenu plavu kosu, njene modre oči. Vitka je i ozbiljna, te se zapitate što ona radi u ovakovom društvu.

Za razliku od ostatka šupljih i zatupljenih ljudi koji su tu tek toliko jer

mogu biti, ona je točno znala i imala je razlog zašto je tu večer baš na tom mjestu. Cijelu noć flertovala je sa jednim starijim gospodinom koji po ničemu nije poseban, prosječan stari lik u crnom odijelu i sa zlatnim prstenom na ruci. Njena ljubičasta baršunasta haljina savršeno je istaknula njen blijedi ten i plavu kosu.

Nedugo nakon što su njih dvoje započeli ugodan razgovor, stvari su se preselile iz kavane u kojoj bijahu, u mračnu, jedva osvijetljenu ulicu. Njoj, kao privlačnoj mladoj ženi nije bilo teško zavesti muškarca, samo ovaj nije znao da ona nije bilo kakva ulična dama, no, ubrzo će saznati. Kada je svukla gornji dio svoje haljine i pokazala tom muškarcu, tom lažnom pastoru kojeg je gledala zaognutog kapuljačom, na čijoj se ruci još uvijek sjaji onaj isti zlatni prsten kojeg je zapamtila isto kao i svoje krikove, kada mu je pokazala svoja tetovažama iznakažena leda i stari nož u ruci, on je znao da mu je kucnuo zadnji čas. Osjetio je smrt u obliku hrđavog, ne tako oštrog noža koji mu je parao utrobu i puštao gustu tamnocrvenu krv na prljav pločnik. Ona ga je pogledala na način kako je on nju gledao dok ju je držao, a crne igle su joj zadirale svoje šiljke u njena leda. U tom pogledu nije bilo ništa, lišen je svakog ljudskog osjećaja, čovjek bi pomislio da gleda u prazninu.

Nakon što je pronašla svog prvog mučitelja i vratila mu za sve prolivene suze, ubrzo je vrlo lako ušla u trag i ostalim članovima koji su je ceremonijalno žigosali.

Isti soj ljudi kreće se u istim krugovima, tako da je znala gdje je trebala tražiti. Svatko od njih je izgledao onako kako ih se ona sjecala, samo bez crne halje i kapuljače na glavi, ali uz istu dozu pokvarenosti i odvratnosti na licu, i, na njenu sreću, bili su lako zavodljivi. Mislila je da ce, riješi li se ljudi odgovornih za njene neizbrisive tragove, i oni nestati, da ce sapere li svoje tetovaže krvlju onih koji su joj to nanijeli i ona sama zaboraviti na to. Da ce napokon moći živjeti. Ali nikada se nije nadala da ce sa svakom novom kapi krvi koju prolije njene tetovaže sve više rasti i postajati sve tamnije.

Počela je uživati u tome. Ubijanje, zadiranje oštrog željeza u meko, vruće meso ljudi za nju je postalo užitak. Smrt je ponovno dobila lijepo lice.

Ulice su noću mračne i na njima cesto zaluta pokoja usamljena duša koja postane (bez razloga, sasvim slučajno i samo zbog njene nemogućnosti kontrole onog crnog u njoj, na njoj) žrtvom jedne davno zaboravljene žrtve.

Tjelesa su se nizala, njene tetovaže su se urezivale sve dublje u njeno meso, imena su počela srastati jedno s drugim, trag ljudske kože nestajao je pod crnom tintom, tetovaže su postajale sve tamnije i veće, ona više nije znala tko je, prepustila se jednostavno svojoj demonskoj strani.

Hodajući popločanim ulicama cijelo vrijeme čula je glasove, smijeh uvijek iza nje, kao da dolazi iz nje. Tetovaže su je

boljele, kao da gore, bol je postajala neizdrživa i natjerala ju je da zadire nokte u crno meso i pušta sama sebi krv, bezbroj puta je to činila, budeći se uvijek umorna, krvavih prstiju i noktiju. Ona nije to znala, ali njene tetovaže nisu više izgledale kao prije. Na njenim leđima počele su nicati face, preslike ljudi koje je ubila, žive, izobličene face koje su jecale. Ta lica iscrtana crnom tintom bila su osvetoljubiva i cijele dane i cijele noći šaputala su joj riječi od kojih je ona gubila razum. Ta lica htjela su izići iz njenog tijela, rastežući joj kožu i

zubima kidajući meso na njenim leđima. Njeni ostaci od života postali su muka i bol, nažalost, takvu vrstu bola već je predobro poznavala. Uzela je svoj sjajni metalni nož i probola je njime svoju utrobu. Krv.

Ujutro, ljudi koji su prolazili pored ulice mogli su vidjeti prekrasnu djevojku kako leži u lokvi crvene krvi i crne tinte. Njena leđa bila su čista, njena kosa slijepljena od tamno crvene mješavine koja joj je obilježila život. Na usnama joj je spavao blagi osmijeh.

Matej Ešegović i Nediljka Ćavarušić
4. r., Srednja škola Dugo Selo
Mentor: Željka Duk
Tema: Noć kad je zavladala čarolija

Mitska bića na Olimpijskim igrama
Aleksandar Trajkov, 3.r. Gimnazija Karlovac, Karlovac

Adrian Lisac

POSAO BUDUĆNOSTI

Posao budućnosti bit će jako težak. U dalekoj budućnosti Sunce će se približiti Zemlji i na našem planetu izvirit će vulkani. Bit će tako vruće da se neće moći živjeti pa će se ljudi skriti u dubine mora dišući preko klika.

Glavni posao budućnosti bit će izrada klikova. To je loptica koja se stavi u usta i daje kisik, a ugljikov dioksid ide kroz uši van. Klik se radi od morske trave. Trava se samelje i zalijepi s vodenim mjehurićima. Radnici će s mrežama zamahnut izvan vode i doći do vrućih mjehurića. Onda će travu i mjehuriće smiješati uz pomoć čudne ribe koja to sve skupa žvače, a kad ispljune ljudi stave na podvodne stijene i oblikuju kuglice

koje moraju odstajati. Netko ih uvjek čuva da ih životinje ne pojedu. Tako se rade klikovi. Drugi posao je gašenje vulkana školjkama, ali to je jako teško i dugo traje. Ljudi će hladiti školjke u jako hladnim dijelovima oceana, a to je daleko. Treba im puno vremena za to. Onda će gurnuti posebno ledene školjke u vruću lavu pod morem. Lava će upiti hladnoću koja će sporo ići sve do vulkana i ugasit će ga za nekoliko godina.

Ja mislim da su ti poslovi jako teški i da će ljudi biti hrabri ako će ih raditi.

Adrian Lisac
3. r., OŠ Turanj, PŠ Vukmanić, Karlovac
Mentor: Ana Prepolec Padežanin
Tema: Posao budućnosti

Vid Kralj

IZLET NA MARS

Nulte godine, dok je još naša majka Zemlja bila užarena lopta puna plinova i para, nije bilo života, niti zabave. Dvije tisućite godine prije Krista život je postojao, ali je bio nasilan i nimalo zabavan. Godine 2012 mnogo toga se događalo na našoj Zemlji, a jedna od stvari je bila ta da su posvuda bili znakovi: "Traži se zabava!" Napokon je stigla 2212 godina i dosada je ukinuta!

No, ipak neka školska djeca to još ne misle. U Domu za napuštenu djecu hologramski nastavnici ne primjećuju da im se učenici dosađuju na svim predmetima osim na "svemirskom odgoju".

Osmijeh zasija na licima školaraca kad čuju od hologramskog nastavnika da ih sutra očekuje posjet u laboratorij Vida Kralja Drugog. Sva djeca znaju tko je on. Pa, naravno, Vid je najmlađi genij dvadeset i trećeg stoljeća.

Djeca dolaze u njegov laboratorij 23. veljače. Sedamnaestogodišnji izumitelj izgleda kao da ima puno gela u kosi, što je zapravo istina, visok je i mršav. On dobro razumije djecu i uživa razgovarati s njima.

Djeca to osjećaju i on je za njih kao nekakav simpatični srednjoškolac.

Dok izumitelj razgovara s učenicima, četiri najznatnije dječaka šetajući se laboratorijem otkrivaju nešto u njegovom zabačenom dijelu. Ispod zelene cerade ležalo je nešto što ih je ostavilo bez riječi. Dječaci brzo otrče do Vida i zapitaju ga uzbudeno što je to. On ih najprije umiri i baci francuski ključ u hologramskog nastavnika, te ga pokvari.

"Slušajte me, djeco, to je nešto što još nitko nije smio vidjeti, ali kako vi već jeste objasnit će vam što je to." Tada im mladi znanstvenik objasni da je to letjelica namijenjena baš djeci. To taji jer bi zbog "pokušaja slanja djece u svemir" mogao biti uhićen.

Još mnogo puta su četvorica dječaka (Luck, Mustafa, Ćin-Ćin i Igor) dolazili u laboratorij mladog genija i malo po malo ga nagovarali na nemoguće. Napokon je pristao.

Jedne noći, dok je grad čvrsto spavao, djeca iz Doma predvođena hrabrom četvorkom stigla su u laboratorij da ostvare

zabranjeni let. U letjelicu su stali svi kao i četvorica mušketira. Vid Kralj Drugi bio je tristo posto siguran da će sve biti u redu. Plan je bio otići na Mjesec i vratiti se.

Nakon deset-sekundarnog odbrojavanja letjelica je poletjela. Djeca su vrištala od uzbuđenja. No, vrlo brzo je nešto postalo sumnjivo. Autopilot nije skretao letjelicu prema Mjesecu. Školarci su se uplašili i počeli paničariti. No, najstrašnije je tek dolazilo! Baš kad su se mladi astronauti sabrali, u letjelicu je udario komet. Zbog snažnog udarca letjelica je ubacila u warp-pogon i usmjerila se prema Marsu. Djeca to nisu znala spriječiti, a autopilot je bio pokvaren.

Mališani su tako završili na Marsu. Nisu se dali smesti već su odmah po slijetanju počeli tražiti način kako da poprave svoje prijevozno sredstvo. No, Luck, Mustafa, Čin-Čin i Igor, su odlučili proširiti avanturu. Ta četvorica klipana su se krenula šetati. U jednom trenutku Mustafa zapne za nešto. Odrasli bi pomislili da je to običan kamen, ali ne i djeca. Četvorka je u "običnom kamenu" našla neobičnu rupu. Ušli su u nju.

Unutrašnjost kamena skrivala je drukčiji Mars. Bila je to cijela nova verzija Marsa. Dječaci su odmah primijetili oblike života. Hrabro su prišli jednookom biću velike zelene glave i narančastog tijela koje je podsjećalo na dugačku vezicu na čijem su kraju bili zeleni pipci. Djeca su u sebi čula da im biće odgovara na pitanje koje su mu

tek htjeli postaviti. Zaključili su da "Marsovci" komuniciraju telepatski. Na pitanje zašto postoje dva Marsa dobili su odgovor: "Mi smo se ovdje bili doselili još kada su na vašoj planeti proganjali Galilea zbog teorije o svemiru. Ali svemirska oluja uništila je površinu Marsa i mi smo bili prisiljeni skenirati ga i napraviti njegovu kopiju." Slijedeća telepatska poruka i objašnjenje glasilo je ovako: "Vi niste ovdje slučajno. Mi smo izazvali vaš pad, to jest lansirali smo komet na vašu letjelicu. Želimo Zemlji poslati neke poruke, a to možemo samo preko vas djece. Samo djeca mogu razumjeti našu telepatiju."

Dok je četvorka "primala" poruku, desetine zelenih bića pomagalo je ostaloj djeci popraviti leteću spravu. Kad je posao završen, sigurno su poletjeli kući.

Nakon sretnog povratka djeca sve ispričaju njihovom prijatelju Vidu Kralju Drugom. Već sutradan djeca odluče ispričati i javnosti susret s vanzemaljcima, ali i ne i da kažu gdje i kako se susret dogodio.

Poruka vanzemaljaca je glasila ovako: "Mi smo Lugarci koji žive na kopiji Marsa. Iako smo tu odavno, tek sada stupamo u kontakt s vama jer vidimo da je Zemlja na tom stupnju razvoja da nas nećete zbog straha uništiti. Mi ćemo vam biti prijatelji sve dok ćete vi čuvati vaš okoliš i razvijati razumijevanje i uvažavanje tuđih mišljenja."

Djeci nitko ne povjeruje i oni tužni odlaze izumitelju Vidu koji ih utješi riječima: "Ja vas jako dobro razumijem jer

se meni mnogo puta dogodilo da mi se ne vjeruje. Ne brinite! Doći će vrijeme kad ćete i vi dokazati svoju istinu."

EPILOG:

Dvadeset godina poslije stanovnici Marsa su stupili u kontakt s Zemljanim, a djeca postali heroji.

Vid Kralj

4. r., OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

Mentor: Biserka Hržica

Tema: Školski izlet na Mars

Veliki ples vila
Josip Malešić, 2.r. OŠ Turanj, PŠ Vukmanić, Karlovac

Stjepan Bogutovac

TAJNI AGENT DUH

- Čestitam, čestitam! – govorili su nam zastupnici svemirskih ljudskih država SPS -a (Space people statesa) kada smo proglašeni svemirskim tajnim agentima. To znači da će raditi za sve ljudske i poluljudske države u svemiru, što ujedno donosi rad s puno boljom opremom i s puno više ljudi. Ustvari, ni ja ne znam kako će zapravo izgledati moje novo radno mjesto, jer su nas promakli baš zbog nekih promjena u tehnologiji pa im treba još ljudi.

Krenuli smo na put do sjedišta SPS-ovih tajnih agenata. Nakon slijetanja bili smo, otprilike, petsto puta pregledani, od dokumenata, DNA analize do toga da li smo ljudi ili nešto drugo. Kada je napokon sve to završilo i kada je završila gotovo sva naša obuka, došao je i naš prvi zadatak. Jedan od kolega, koji je bio zadužen za nas, ušao je u prostoriju u kojoj smo trenutno boravili i rekao:

- Prije dva dana opljačkana je svemirska postaja Alfa 3. Ne znamo tko ju je opljačkao ni kako, a na vama je da to saznate.

- Koliko ja znam, Alfa 3 je odavde udaljen dva mjeseca vožnje – neki su se pravili pametni.

- Zapravo dvije minute - objasnio je stariji kolega. - Samo obučete ovu ovdje opremu, tada upišete broj slobodnog robota smještenog na svemirskoj postaji i nad njime preuzmete upravljanje. Što god vi radili obučeni u tu specijalnu opremu, to i robot radi na svemirskoj postaji.

Tako smo mi, novi tajni agenti, dospjeli na Alfu 3. Odgovorni zaposlenik svemirske postaje, s kojim smo prvim stupili u kontakt, objasnio nam je da je s računa tvrtke uzeto 10 000 000 novčanih jedinica ljudske rase. Novci nisu uzeti samo s jednog računa već s nekoliko njih.

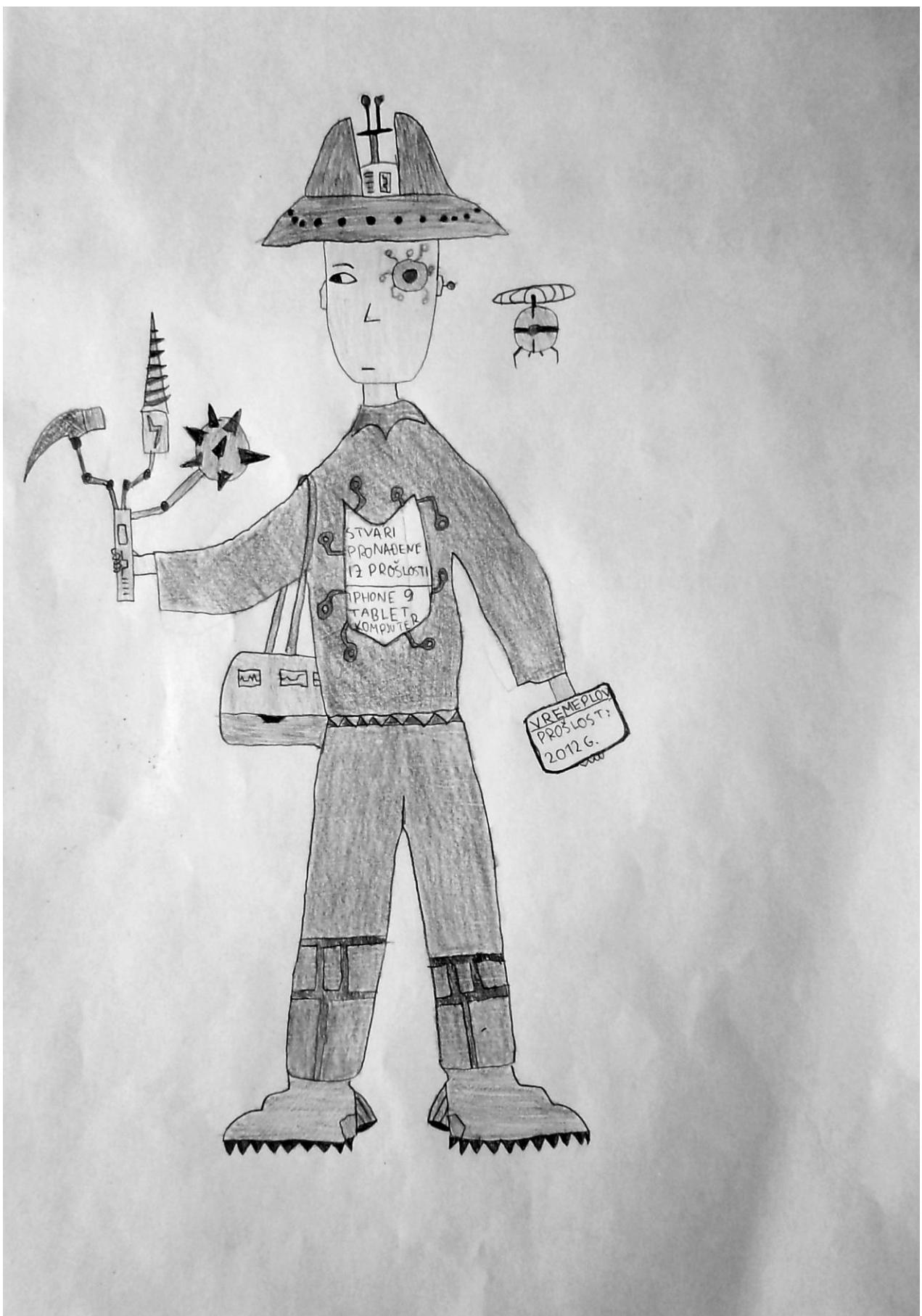
Dok smo razgledavali svemirsku postaju, razgovarali s osobljem i pregledavali računala, javili su nam da su opljačkane još dvije svemirske postaje i to istovremeno. Tada su neki članovi našeg tima otišli na jednu postaju, neki na drugu, a jedan mali dio je ostao ovdje. Isključio sam svoga robota i tako "napustio" svemirsku postaju jer mi je na pamet pala jedna ideja. Ako neko pomoći računalnog virusa dozna brojove računa i šifre za pristup, on može s tih računa prebaciti novce negdje drugdje. Ako je tako, problem neće biti teško riješiti. Potrebno je samo instalirati antivirusni program koji će

pronalaženjem virusa i prateći odakle je on instaliran, pronaći onoga tko ga je instalirao. S tom idejom otišao sam do šefa policije, a on mi je pak rekao da to ne ide baš tako. Računala na svemirskoj postaji već imaju instalirane najnovije antivirusne programe.

Odlučio sam ponovo "otići" na svemirsku postaju. Ovaj puta nisam odabrao robota u obliku čovjeka, već nevidljivoga. Doduše, to nije bio robot nego hologram. Jedina mogućnost koju sam kao takav posjetitelj svemirske postaje imao je da neprimjetan hodam okolo i razgledam. Otišao sam u prostoriju s računalima u koju je pristup imao samo mali broj zaposlenika. Budući da sam mogao prolaziti kroz zidove, nije mi bio problem ući. Kao agent mogao sam tražiti da me puste unutra i dok sam bio robot u ljudskom obliku, ali ja sam želio biti тамо, a da to nitko od prisutnih ne zna. Iz kuta prostorije pratio sam sve prisutne i pokušao otkriti da li netko radi nešto neobično. Pred kraj radnog vremena video sam da je jedan od zaposlenika namjerno srušio papire s police, a zatim počeo kukati kako sada mora sve to ponovo skupiti i složiti kako je bilo prije. Taj mi je odmah postao sumnjiv. Svi ostali zaposlenici su već napuštali prostoriju, a on je polako slagao papire. Kada je ostao sam, na brzinu je sve papire vratio na mjesto, a zatim

kleknuo ispod stola da priđe svom računalu sa zadnje strane. Skinuo mu je metalni poklopac i iz unutrašnjosti izvukao karticu koja ni u kom slučaju tu nije smjela biti. Ona mu je poslužila da neovlašteno pristupi bazi podataka, tako da zaobide sve sigurnosne provjere. Zbog toga nitko nije mogao ući u trag tko je zapravo izvršio prebacivanje novca s računa na toj svemirskoj postaji. Odvojio sam se od svoga holograma i preuzeo upravljanje nad robotom u obliku čovjeka. Brzo sam pozvao policiju sa svemirske postaje i otišli smo do prostorije s računalima. Pričekali smo pred vratima i lopov je nakon nekoliko trenutaka izašao van. Kada je pomislio da je sve sredio i da je sada siguran, na rukama su mu se našle policijske lisice. Prvi trenutak se pravio zbumen našim postupkom tvrdeći da smo sigurno nešto pogriješili, ali kada sam mu iz džepa izvukao karticu koju je maloprije demontirao, shvatio je da više nema smisla nikakvo pretvaranje...

Eto, tako je sve završilo. Ja sam se proslavio, kriminalac je bio u zatvoru, šef tvrtke bio je sretan, a ostali agenti istim principom ulovili su pljačkaše tvrtki koje su opljačkane na drugim postajama. Da nije bilo nove hologramske tehnologije pomoću koje smo mogli biti poput duha, ništa ne bismo uspjeli.

*Arheolog Budućnosti
Filip Đoreski, 5.r. IV: OŠ Varaždin, Varaždin*

Tonka Junaković

VANZEMALJAC U

EUROPSKOM PARLAMENTU

Sada je točno 13:29. Vrijeme je da uđem u svoj unikatni bio-ferari i krenem na Zemlju. Točno u 13.30 započinje sjednica u Europskom parlamentu. Kada sam ušao, za pultom je, kao i prije dvije godine, sjedila riđokosa dama. Kada me ugledala, podlo se nasmijala i doviknula: "Hej, mali zeleni! Ponovno si se vratio?!".

Ah, da, ponovno. Naježim se kad se toga sjetim! Imam traumu koja me drži od prije dvije godine. Naime, pretprošle godine kad sam ušao u tu zgradu, prvo sam po tepihu prolio svoj energetski napitak, nakon toga sam se poskliznuo i sladoled mi je ispaо iz ruke nakon čega je odletio u zastore. Bilo je toga još, ali nije bitno. Sada sam uspješno prošao tim hodnikom, no bilo je vrijeme da skrenem desno. Tamo su svi jurcali nekamo. Žene u visokim potpeticama i s crveno našminkanim ustima nabadale su

svojim štiklicama po tepihu kao da im ispod nogu gori. Zbunjeni pogledi skockanih muškaraca nisu me omeli. Ušao sam u prostoriju u kojoj su svi muškarci bili jednako obučeni. Tamna odijela i crvene kravate popunjene ozbiljnim pogledima bili su zastrašujući. Ipak, kada sam se udobno smjestio u crvene naslonjače, shvatio sam da sam jedino ja iskakao u svom narančastom odijelu s prugastom kravatom. Toga trenutka sjednica je započela. Prvi je, kao i prošli put govorio uštogljeni gospodin narančaste kose sa svježe obrijanom bradom. Blebetao je na nekom svom jeziku dok su ostali kolutali očima. Tada sam i ja prozvan jer sam prijavio temu, ali očito sam se bio zadubio u promatranje susjeda oko sebe pa sam nepovezano pričao o njima. Svi su prasnuli u smijeh, osim naravno onih koje sam u svom izlaganju spominjao. Kada sam

malo došao k sebi i kad su me počeli gurkati, nastavio sam s iznošenjem ideje o preuređenju prostora gdje su se odvijale sjednice. Predložio sam da se na sjedalice iscrtaju cvjetići te da osobe koje sudjeluju u sjednicama obveznu budu malo veselije obučene. Naravno, taj prijedlog je odbijen, a dobio sam i opomenu jer su me podsjetili da se oni u Europskom parlamentu bave važnim stvarima za čovječanstvo. Nakon sat vremena ponovno sam se javio za riječ jer sam trebao izložiti temu zbog koje sam i poslan na Zemlju. Dakle govorio sam o Zelenovcu, planetu na kojem živim. Opet su se svi počeli smijati, no ja sam nastavio o

tome kako Zelenovac zaslužuje ulazak u EU iako nije u Europi ili da barem bude dopisni član. Nakon dužeg vijećanja, odluka je donesena. Zelenovac je postao član EU, a ja sam glavni zastupnik u EU parlamentu. Sretno sam namjestio svoje antenice i uzdignute glave izašao kroz velika smeđa vrata. Za minutu sam stigao do svojih malih zelenih i počeli smo slaviti.

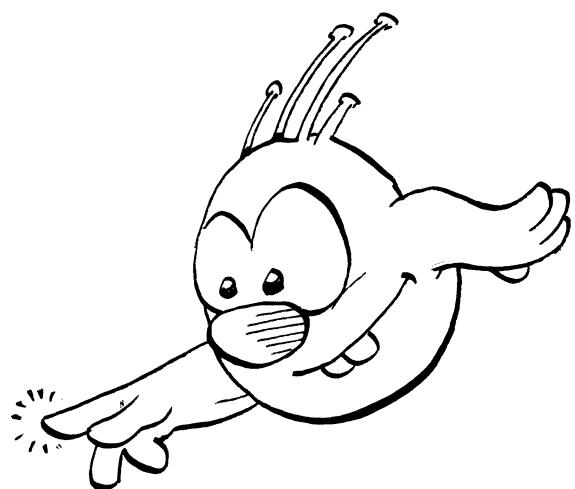
Kako i ne bi kad će predsjedavajući (a nadam se da će to biti ja) iz Zelenovca sljedeće godine biti predsjedavajući u Europskom parlamentu. Zemljani nemaju pojma što ih čeka.

Tonka Junaković

7. r., OŠ Smiljevac, Zadar

Mentor: Marina Marijačić

Tema: Vanzemaljac u Europskom parlamentu

EUROCON U ZAGREBU

SUDJELUJ I TI!

<http://zagreb-eurocon2012.com/>

